

Καλωσήρθατε σε άλλη μια περιπλάνηση στα λημέρια του post rock. Το Sleepwalker έπειτα από μια μεγάλη περίοδος σιγής είναι ξανά εδώ. Συνήθιζα να γράφω ολόκληρα σεντόνια στο παρελθόν και να υπεραναλύω καταστάσεις...Επίσης στο παρελθόν έψαξα ιδιαίτερα την πλούσια εγχώρια σκηνή και από τη στήλη αυτή έγιναν διάφορα αφιερώματα και συνεντεύξεις ενώ παρουσιάστηκαν και πολύ αξιόλογες νέες κυκλοφορίες. Ήρθε η ώρα όμως για μια στροφή...

Αν υποθέσουμε ότι συχνά στην εξέλιξη των κοινωνιών υπάρχει ένα εκκρεμές που την πάει την ιστορία πότε μπρος και πότε πίσω ε και στη μουσική και ιδιαίτερα και στο post rock με την κοινωνική αναφορά του, ιδιαίτερα στις πρακτικές και την απαρχή του, παρατηρείται συχνά το ίδιο...Mogwai, Godspeed You!Black Emperor (εξαιρετικό άρθρο αφιέρωμα ενόψει και του επερχόμενου live τους από το Βασίλη Μπέκα, στο sawbiz.gr), Explosions in the Sky, Slint, Tortoise, MONO .... Μια παλέτα παλιών και νέων μουσικών που συχνά οδηγεί από καλλιτεχνικής και συνθετικής άποψης συχνά σε ένα μιμητισμό, ακριβώς διότι τα τότε ή τα

τωρινά παιδιά τα είπαν όλα, αλλά και που ενίοτε οδηγεί σε νέα αριστουργήματα και θρυλικά διαμάντια... Μια απάντηση που συχνά ακούω σε αυτό το προβληματισμό που ακουμπά το πώς εν τέλει περιγράφεις το τι κάνεις όταν δημιουργείς κάτι νέο, είναι η κλασική άμυνα της ταμπέλας...Βάζεις σε όλα μια ταμπέλα και λες δεν θα παίξω αυτό θα παίξω κάτι διαφορετικό. Ρε διάολε όλα στο τέλος είναι ρυθμός συνεχόμενος ή με παύσεις, χώρος, αρμονία ή δυσαρμονία, τιμημένες νότες και ακόρντα γεμάτα ή αποσυντιθέμενα στο καζάνι της μεγάλης δημιουργικής μουσικής μηχανής. Τελικά ποιος είναι ο πραγματικός κριτής του παλιού και του νέου? Ποια ταμπέλα υπερισχύει στο τέλος? Η απάντηση βρίσκεται όχι στον καθαυτό όρο αλλά στη σύνθεση και το χαρακτήρα της μουσικής και όχι μόνο...

Για να μην παρεξηγηθώ αναφέρομαι συχνά μέσα από αυτή την στήλη στον όρο post rock σαν κώδικα επικοινωνίας για να μεταδώσω κάτι από τη γλύκα που βρίσκω σε αυτή τη μουσική. Όταν περιγράφω λοιπόν χρησιμοποιώ διάφορες συμβάσεις για να επικοινωνήσω καλύτερα αυτά που θέλω να πω αλλά και γιατί σαν συμβάσεις οι άτιμοι οι όροι περιγράφουν και εσωκλείουν με τη σειρά τους και αυτή κάτι...

Γνωρίζω όμως καλά γιατί δεν είμαι ένα γραφειοκράτης τεχνοκρατικής αντίληψης υπάλληλος σαν αυτούς που μας βάλαν στα μνημόνια, ότι τη διαφορά στην πράξη δεν την κάνουν οι όροι και τα νούμερα αλλά η μουσική, η δημιουργία, οι άνθρωποι. Και εν τέλει ο καλύτερος κριτής όλων είναι ο χρόνος διότι σου παρέχει τη δυνατότητα να αποτιμήσεις ότι άκουσες μεστά, να το χωνέψεις, να το αφουγκραστείς να το σκεφτείς. Μες στη διάρκεια του χρόνου είτε οι αυταπάτες συνεχίζονται είτε τα ψέματα τελειώνουν....

Το Sleepwalker γυρίζει κατά την πρώιμη του συνήθεια το εκκρεμές του χρόνου πίσω για να παρουσιάσει ένα καλά κρυμμένο διαμάντι της δισκογραφίας. Σήμερα λοιπόν θα μιλήσουμε για τους Telstar Ponies και πιο συγκεκριμένα το δίσκο τους "Voices From the New Music" που κατά τη γνώμη μου ξεχωρίζει και αποτελεί στην ολότητα του ένα αριστούργημα. Θα μπορούσε να είναι και φρέσκος και κλασικός δίσκος..

Οι Telstar Ponies δημιουργήθηκαν στη Γλασκώβη το 1994 από τον τραγουδιστή και κιθαρίστα David Keenan και αποτέλεσαν συγκρότημα προερχόμενο από τη σκωτσέζικη noise-rock σχολή αλλά με οργανική σύνδεση με την σκωτσέζικη αποτύπωση του Brit-Pop, κυρίως εξαιτίας του ντράμερ τους (όχι μόνο όμως, γιατί ήταν ιδιαίτερα ταλαντούχος σε μια σειρά μουσική όργανα) Brendan O'Hare. Πιο πριν έπαιζε στους Teenage Fanclub και λίγους μήνες μετά την κυκλοφορία του "Voices from the new music" συμμετείχε στο θρυλικό ντεμπούτο τον Mogwai, το Young Team σαν κιθαρίστας (+the relic+) αν αυτό λέει σε κάποιους κάτι!

Η μουσική των Telstar Ponies είναι ένας εκπληκτικός καμβάς. Αυτό οφείλεται στην μεγάλη συνθετική δεξιοτεχνία αλλά και στη πληθώρα ήχων και μελωδιών που το κατακλύζουν (πιάνο, σφυρίχτρες, μεταλλικά κρουστά, βιολί, ήχοι από κονσέρβα και ανοιχτήρια μπίρας, καμπάνες, μαντολίνα μέχρι και ψαλμωδίες. Το “Voices for the new music” είναι μάλλον ότι καλύτερο κυκλοφόρησαν ποτέ...

Ο δίσκος εκτός από τις noise επιρροές λόγω της άμεσους προέλευσης των μουσικών ρέπει προς τη free jazz, την γερμανική avant rock και έχει ιδιαίτερη post rock αισθητική με σημεία κινηματογραφικά αλλά και με σημεία που ήδη ξεχωρίζεις αυτή τη σκληρή θορυβώδη εκδοχή του ήχου της Γλασκώβης που μετά βέβαια αποτυπώθηκε στο μεγαλείο της και στα όρια της από τους Mogwai στα πολύ καλά τους! Κάτι που πραγματικά με συγκίνησε όταν τον πρώτο-άκουσα είναι ο τρόπος με τον οποίο ο ένας ήχος δένει με τον άλλον και το πόσο εναλλάσσονται οι ατμόσφαιρες. Δεν πρόκειται για post rock άρτιο και πλήρως ελεγχόμενο στην παραμικρή του λεπτομέρεια αλλά για ένα ήχο πότε τραχύ, πότε ταξιδιάρικο, βαθιά αυτοσχεδιαστικό, βαθιά συνδεδεμένο με τα λυρικά και φωνητικά μέρη του δίσκου που ακούγονται συχνά αρκετά απόκοσμα και κατά μία έννοια ονειρικά. Συχνά βέβαια είναι οριακά ατονικά και επιτρέπουν στις κιθάρες και τα λοιπά μέσα που μεταχειριστήκαν οι μουσικοί να δηλώσουν και αυτά την παρουσία τους και να γεμίσουν το χώρο με διαφορετικές συχνότητες. Εν τέλει προκύπτει μια απίστευτα καλαισθητή αισθητική σε κάθε κομμάτι. Ένα άλμπουμ τόσο λυρικό που περισσότερο θυμίζει ποίημα του Μαγιακόφσκι. Για να περιγράψω με ταμπέλες για χάρη επικοινωνίας αν και τελευταία ρέπω προς την ουσία των πραγμάτων, δεν πρόκειται για post rock τρίτου κύματος (άκου π.χ. Explosions in the Sky) αλλά για δίσκο με επιρροές του πρώιμο θορυβώδους και συνθετικά πειραματικού post rock της πρώτης, αγνής και πάντα πιο ωραίας εποχής. Τα παιδιά καταθέσαν έναν ήχο οργανικό, σκοτεινό και ολίγον τι κλειστοφοβικό, μα συνάμα τρομερά αυτοσχεδιαστικό. Ένα ήχο που εξελίσσεται και ρέει ανάμεσα στα κομμάτια του άλμπουμ συνεχώς προσδίδοντας μια εντελώς διαφορετική ηχητική υφή στο χώρο και το χρόνο. Γεμίζεις πολύ με αυτό το άλμπουμ και φτάνεις σε καθάριες στιγμές με πολύ διαφορετική αίσθηση από ότι συνήθως. Δίσκος διαμάντι! Το Voices from the new music πρόκειται ξεκάθαρα για ένα δίσκο που πρέπει να ακουστεί στην ολότητα του και ο οποίος μαγεύει με τη συνοχή του, πιο απλά δε γράφεται...

Αν μου ζητούσε κάποιος να ξεχωρίσω κάποιο κομμάτι του δίσκου, αυτό θα ήταν το "Aegis Falling" με το ακραίο μακρινό πιάνο του και την ανατριχιαστική θορυβώδη αισθητική του... Για να αναιρεθώ όμως διαλεκτικά μη το πάτε επιλεκτικά, ακούστε τον ολόκληρο....

Το Sleepwalker λοιπόν είναι και πάλι εδώ στο γνωστό λιμάνι του sawbiz.gr. Καλή ακρόαση και καλή μουσική εμπειρία σε όλους. Μακάρι να γεμίσουμε καλές μουσικές το 2018 και να δημιουργηθούν κοινωνικά γεγονότα τα οποία θα αναδείξουν αυτή τη διαφορετική και κάποτε εξελικτική διαδρομή! Η συναυλία των Godspeed You! Black Emperor στο τέλος του μήνα είναι ένα μεγαλείο του χθες...Καιρός είναι να δούμε γεγονότα που να εστιάζουν και στο παρόν της ιδιαίτερης πειραματικής μουσικής σκηνής....Φεστιβάλ γεμάτο με μικρές-μεγάλες-παλιές-νέες-εγχώριες-ξένες μπάντες σε διεθνιστικά πρότυπα θα δούμε επιτέλους ξανά; Εκεί θα συναντηθεί ο κόσμος εκεί το παλιό θα συναντήσει το νέο και από τα δύο θα ξεπηδήσει η εξέλιξη...Μέχρι τότε πάρτε διαμάντια να μας θυμίζουν σε όλους πόσο ωραία πράγματα μπορούν οι παρέες των ανθρώπων να πραγματοποιήσουν

Καλό ταξίδι και καλό σκωτσέζικο ντους!

ΥΓ. Ολόκληρο το album των Telstar Ponies [εδώ](#).

Κείμενο: Σπύρος Θηβαίος